

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mráčky v právní věci žalobce: **JUDr. M. Š.**, zastoupeného Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprsková 1340/10, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **kpt. Bc. J. B.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2014, čj. MV-129838-2/KM-2014, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti rozsudkům Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, čj. 8 A 197/2014-126, a ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 A 197/2014-154,

t a k t o :

Rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, čj. 8 A 197/2014-126, a ze dne 15. 5. 2019, čj. 8 A 197/2014-154, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), domáhal poskytnutí informací o kpt. Bc. J. B., který byl v té době komisařem skupiny vnitřní kontroly Policie ČR v Praze. Konkrétně si žalobce dne 14. 8. 2014 požádal o pět okruhů informací:

1. Od kdy je policista ve služebním poměru u Policie ČR, v jakých služebních hodnostech, na jakých služebních místech a na jakých služebních působištích, kde a s uvedením doby od kdy do kdy.
2. Od kdy je služebně zařazen jako komisař skupiny vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha 1.
3. Jakou vysokou školu vystudoval a na jaké vysoké škole získal akademický titul bakalář, který užívá v úředním styku, a v jakém oboru.
4. Zda proti němu bylo v minulosti vedeno kárné řízení o kázeňském přestupku, a pokud ano, kdy, o jakém, z jakého důvodu a s jakým výsledkem.
5. Jaký služební příjem mu byl vyplacen v roce 2014 v jednotlivých měsících lednu až červenci včetně uvedení všech složek podle § 113 zákona č. 361/2003 Sb.

[2] Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, jako povinný subjekt žádost posoudila a poskytla žalobci informace ohledně první, druhé a čtvrté otázky. Ve vztahu k otázkám tři a pět však žádost odmítla rozhodnutím ze dne 27. 8. 2014, které následně potvrdil i žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 10. 2014.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, jíž Městský soud v Praze vyhověl **rozsudkem ze dne 5. 10. 2017**. Výrokem I zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí policie; ve výroku II pak uložil policii, aby žalobci poskytla i zbývající informace.

[4] NSS zrušil tento rozsudek ke kasační stížnosti žalovaného svým **rozsudkem ze dne 20. 9. 2018**. Souhlasil s tím, že informace o vzdělání (otázka 3) poskytnuta být měla, avšak pokládal za nutné zrušit rozsudek městského soudu ve vztahu k otázce 5 (týkající se služebního příjmu) kvůli nález ze dne 17. 10. 2017 ve věci IV. ÚS 1378/16. Tímto nálezem se Ústavní soud vymezil proti rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, čj. 8 As 55/2012-62 (č. 3155/2015 Sb. NSS), na jehož argumentaci založil městský soud svůj rušící rozsudek (a podle nějž se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků zásadně poskytují).

[5] Ústavní soud zde vyslovil, že povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě § 8b informačního zákona, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídače psa“;
- d) informace existuje a je dostupná.

Poskytování informací o odměnách za práci není podle Ústavního soudu obecně protiústavní, případný zásah do základních práv dotčených osob je však nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu.

[6] NSS uložil městskému soudu svým rozsudkem ze dne 20. 9. 2018, aby zhodnotil, zda test proporcionality, který policie provedla ve svém rozhodnutí z roku 2014, umožňuje odmítnout poskytnutí informace, či zda bude zapotřebí, aby policie provedla nový test proporcionality v souladu se závěry Ústavního soudu.

[7] Městský soud ve věci opětovně rozhodl **rozsudkem ze dne 20. 3. 2019**. I tentokrát zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí policie, a uložil policii, aby žalobci poskytla informace požadované v bodě 3 jeho žádosti (o vzdělání). Soud naproti tomu nově nesouhlasil s tím – s ohledem na citovaný nálezn Ústavního soudu – že by měla být poskytnuta i informace o služebním příjmu (bod 5 žádosti).

[8] Policie se podle soudu ve svém rozhodnutí důkladně věnovala testu proporcionality, a i když pochopitelně nestrukturovala své argumenty podle nově formulovaných kritérií Ústavního soudu, dospěla k závěru, že žalobce má osobní zájem na získání této informace, a že naopak důvodem žádosti nebyl veřejný zájem na informacích o hospodaření s veřejnými prostředky státu. Stejně tak nebylo cílem žádosti přispět získanou informací k veřejné diskusi. Z kontextu úvah policie podle městského soudu plyne i to, že žalobce nemohl být považován za tzv. společenského hlídač psa (žádost byla podána z důvodu osobního zájmu o úřední osobu, se kterou žalobce přišel do styku a která mu nevyhověla). Je pravda, že v řízení o žádosti nebyla zjišťována žalobcova veřejná angažovanost (jeho místopředsednická funkce ve *Spolku na podporu nezávislé justice ČR Šalamoun*), ovšem sám žalobce soudu vysvětloval, že žádost podal ze zájmu o konkrétní úřední osobu a že takto získané informace nikdy nikde nezveřejňoval.

[9] Městský soud tak měl za to, že ve skutečnosti policie zhodnotila všechna nově požadovaná kritéria a správně dospěla k závěru, že až na to poslední (existence a dostupnost informace) nejsou kritéria splněna. Odmítnout žádost co do bodu 5 proto bylo namístě. Oba správní orgány ovšem rozhodovaly jediným výrokem, a proto soud nemohl žalobě částečně vyhovět a částečně ji zamítnout: zrušil tak obě rozhodnutí jako celek. Bude na policii, aby ještě jednou rozhodla o žalobcově žádosti pod bodem 5. Protože žalobce uspěl se svou žalobou jen z poloviny (ohledně bodu 3, ne však ohledně bodu 5 žádosti), rozhodl soud, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

[10] Doplnujícím **rozsudkem ze dne 15. 5. 2019** městský soud vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému. Zapomněl totiž učinit tento výrok už v rozsudku ze dne 20. 3. 2019, a proto postupoval přiměřeně podle § 166 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu.

II. Kasační řízení

[11] Žalobce (stěžovatel) podal proti oběma rozsudkům městského soudu kasační stížnost. Soud podle něj nesprávně posoudil právní otázku a současně se neřídil závazným právním názorem NSS. Stěžovatel zdůraznil, že v podání ze dne 15. 3. 2019 se označil za osobu veřejně činnou z titulu své funkce ve spolku Šalamoun. S kpt. B. přišel do styku při řešení konkrétního případu protiprávního jednání Generální inspekce bezpečnostních sborů. Z jeho zjištění vzešel příspěvek umístěný na webové stránky spolku i dopis předsedovi vlády, který je tu také zveřejněn. Městský soud však tyto skutečnosti vůbec nehodnotil a zabýval se jen motivací podání žádosti, kterou stěžovatel popsal při jednání soudu dne 15. 10. 2017 (zde se stěžovatel navíc jen bránil proti osočení, že zneužívá právo a že chtěl pomocí žádosti šikanovat úřední osobu).

[12] Městský soud si nesprávně vyložil nálezy IV. ÚS 1378/16. Platí, že povinný subjekt nesmí zkoumat důvody žádosti a že žadatelova motivace není podstatná. Přesto stěžovatel uvádí, že k podání žádosti jej vedl zájem o profesní a morální kvality úřední osoby, která vystupovala neprofesionálně, protiprávně a bránila stěžovateli v nahlížení do spisu. Stěžovatel je přesvědčen, že test proporcionality provedený policií v roce 2014 nemohl naplnit kritéria zformulovaná Ústavním soudem až v roce 2017. Pokud tedy soud nepřikázal policii, aby poskytla obě zbývající informace (o vzdělání i o služebním příjmu), měl alespoň ve vztahu k otázce týkající se příjmu vrátit věc k dalšímu řízení právě za tím účelem, aby policie mohla provést nový test proporcionality. Rozhodnutí soudu nemůže být založeno na ničem, s čím nebyly strany obeznámeny – tedy na argumentaci k otázkám, které se dosud ve správním řízení neřešily ani řešit nemohly. Krom toho je nelogické, aby soud rušil rozhodnutí jen proto, aby bylo opětovně vydáno rozhodnutí téhož obsahu.

[13] Nesprávný je i výrok o nákladech řízení: stěžovatel totiž úspěšný byl, a to plně (dosáhl zrušení rozhodnutí vydaných v obou stupních).

[14] Poté, co obdržel doplňující květnový rozsudek, podal stěžovatel kasační stížnost i proti němu. Nový výrok podle něj dále zvyšuje vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost dřívějšího březnového rozsudku.

[15] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že na základě rozsudku městského soudu ze dne 20. 3. 2019 vydala policie jako povinný subjekt dne 6. 5. 2019 rozhodnutí, kterým odmítla poskytnout stěžovateli informaci o služebním příjmu kpt. B. Při novém rozhodování provedla policie opětovně test proporcionality a shledala, že tu chybí základní podmínka pro poskytnutí informace, tj. veřejný zájem. Informace o vzdělání kpt. B. byla stěžovateli sdělena dne 26. 4. 2019.

[16] Stěžovatel ve své replice vytkl policii, že vydala nové rozhodnutí ještě dříve (6. 5. 2019), než byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (rozsudkem vydaným dne 15. 5. 2019), tj. předčasně. Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a poté žalobu.

III. Právní hodnocení

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Dále se NSS bude věnovat třem základním otázkám: zda postačoval test proporcionality provedený policií v roce 2014 (III.A); zda výroky městského soudu odpovídají jeho argumentaci v odůvodnění a v jaké míře stěžovatel procesně uspěl (III.B); a zda městský soud pochybil při vydávání doplňujícího rozsudku (III.C).

III.A Test proporcionality z roku 2014 a požadavky Ústavního soudu vyslovené v roce 2017

[19] Stěžovatel v této části úvodem namítl, že městský soud se neřídil závazným právním názorem; s tím však nelze souhlasit. NSS v roce 2018 rozhodoval v situaci, kdy už sám byl vázán nálezem Ústavního soudu ve věci IV. ÚS 1378/16 (viz bod [5] výše). Protože však městský soud do té doby nedostal možnost, aby porovnal úvahy policie s požadavky

Ústavního soudu (při vydávání svého rozsudku se řídil rozsudkem rozšířeného senátu, který s žádným testem proporcionality nepočítal), uložil mu NSS, aby to udělal a sám zhodnotil, zda test postačuje, nebo ne. Tento úkol městský soud splnil a přezkoumal argumentaci policie z roku 2014. Závazným právním názorem NSS se tedy řídil.

[20] Při tomto přezkumu ale městský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. NSS má na rozdíl od něj za to, že test z roku 2014 nemůže vyhovovat požadavkům, které zformuloval Ústavní soud až o několik let později.

[21] Jak ostatně sám městský soud připomněl (bod 31 rozsudku), test provedený policií v roce 2014 se opíral o starší nálezy Ústavního soudu a srovnával převážně jen právo na informace s právem na ochranu osobních údajů. Jeho výsledkem bylo to, že zaměstnanci povinných subjektů nejsou příjemci veřejných prostředků podle § 8b informačního zákona, a i kdyby jimi byli, nemůže žadatelovo právo na informace převážit nad zaměstnancovým právem na ochranu takových údajů, které odhalují jeho majetkové poměry. Žadatel podle policie sleduje svým dotazem soukromý (nikoli veřejný) zájem (osobní zvědavost), navíc poskytnutí souboru požadovaných údajů by zasáhlo do integrity policistovy osobnosti. Policie také dodala, že výši služebního příjmu lze dovodit z právních předpisů, je-li žadateli (jako v tomto případě) známa hodnota a trvání služebního poměru.

[22] Podle městského soudu tím policie v podstatě dospěla k závěru, že není splněno první ani druhé kritérium Ústavního soudu (tj. věc veřejného zájmu a snaha přispět k veřejné diskusi). Třetí kritérium řešeno nebylo, ale plyne z kontextu a ze stěžovatelových vyjádření v reakci na rušící rozsudek NSS.

[23] Městský soud tak chtěl celou věc vyřešit již v řízení o žalobě, ale současně ji tím nevhodně zjednodušil. Je pravda, že úvahy policie by se mohly částečně vztahovat k prvním dvěma podmínkám, které vymezil Ústavní soud. Ve skutečnosti však policie nehodnotila kritéria Ústavního soudu, protože k tomu ani neměla dostatek informací (tedy k tomu, jakým zájmem je stěžovatel veden či jak chce se získanými informacemi naložit). Městský soud podruhé rozhodoval v době po nálezu Ústavního soudu, kdy už měl od stěžovatele k dispozici detailnější popis motivace jeho žádosti. Doplnil tak ovšem podstatným způsobem původní úvahu policie, což mu nepřísluší. Městský soud jako vůbec první hodnotil, proč stěžovatel žádost podal: zda byl pouze zvědavý, nebo mu šlo o řádný výkon veřejné moci; zda chtěl informace užít ve veřejném zájmu, nebo chtěl škodit konkrétnímu policistovi. Poukazem na „kontext“ celé věci chtěl městský soud dovodit, že policie se ve skutečnosti věnovala všem kritériím z nálezu Ústavního soudu. To ale není pravda a správní soud nemůže takto neúplnou úvahu dokončovat místo povinného subjektu (srov. k tomu rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2018, čj. 2 As 296/2017-31, bod 14, a ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 As 71/2018-31, body 33 a 35).

[24] Je v první řadě na policii, aby zodpověděla otázku, zda může být stěžovatel tzv. společenským hlídačím psem (k tomu dosud neměla vůbec žádné informace), ale také aby se důkladněji zabývala tématy veřejného zájmu a veřejné diskuse. Ta se nevyčerpávají jen úvahou o tom, že policistovo právo na ochranu osobních údajů musí převážit a že jednotlivé údaje o jediném policistovi nemohou přispět k veřejné diskusi.

Krom toho je vždy třeba zvážit, jaké postavení ve struktuře veřejné správy má konkrétní policista. Je-li žádána informace o platových poměrech „běžné“ úřední osoby bez jakýchkoli řídicích pravomocí, musí stěžovatel uvést rozumné důvody, pro něž existuje veřejný zájem na vyhovění jeho žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2020, čj. 2 As 88/2019-29, č. 4044/2020 Sb. NSS, bod 28).

[25] Městský soud sice v reakci na tuto část žaloby (informace o služebním příjmu) zrušil napadená rozhodnutí a vrátil věc policii k dalšímu řízení, v odůvodnění však dosavadní argumentaci schválil a vyzval policii, aby ještě jednou vydala totožné rozhodnutí. Tento závazný právní názor nemůže obstát a rozsudek městského soudu musí být z tohoto důvodu zrušen.

III.B Způsob rozhodování městského soudu a míra stěžovatelova úspěchu v řízení o žalobě

[26] Městský soud rozhodoval o žalobě, která se týkala jednoho (odvolacího) správního rozhodnutí (*pro potřeby soudního řízení je nablíženo jako jeden celek spolu s rozhodnutím v prvním stupni*), ovšem dvou neposkytnutých informací: o vzdělání a o služebním příjmu. Ve vztahu ke vzdělání shledal městský soud – ostatně jako už ve svém dřívějším rozsudku ze dne 5. 10. 2017 – že informace měla být poskytnuta. Proto vyslovil, že rozhodnutí v obou stupních se ruší, a nařídil policii poskytnout požadovanou informaci. Naopak ve vztahu ke služebnímu příjmu dospěl k názoru, že informace poskytnuta být neměla. Jeho hmotněprávní úvaha k tomuto druhému bodu (obsažená v bodě 26 rozsudku) je jednoznačná (jiná je ovšem otázka, zda se mu ji podařilo i procesně správně vyjádřit).

[27] Tento odlišný hmotněprávní náhled na různé otázky téže žádosti jej přivedl k závěru, že stěžovatel z poloviny uspěl a z poloviny neuspěl. Při své další úvaze se pak řídil klasickou civilní doktrínou náhrady nákladů řízení při částečném úspěchu ve věci (viz např. Drápal, L. – Bureš, J.: Občanský soudní řád. Komentář. C. H. Beck, I. vydání, Praha 2009, komentář k § 142), která se uplatňuje i ve správním soudnictví. Podle ní je třeba určit poměr úspěchu obou účastníků a od úspěchu účastníka odečíst jeho neúspěch (tj. míru úspěchu druhé strany). Městský soud proto určil, že stěžovatel uspěl v bodě 3 své žádosti (úspěch 50 %), ale naopak neuspěl v bodě 5 své žádosti (neúspěch 50 %). Odečtením neúspěchu od úspěchu vznikne nula, proto nebyla stěžovateli přiznána žádná náhrada nákladů řízení.

[28] Toto pravidlo je samo o sobě správné, městský soud však pochybil tím, že i když hmotněprávně dospěl ke dvěma odlišným závěrům (v jednom bodě postupovala policie správně, ve druhém však nikoli), vměstnal oba tyto závěry do jediné procesní formy, tedy do výroku *rozhodnutí se ruší*. Ať už soud k tomuto základnímu výroku připojil dodatek *policii se přikazuje poskytnout informaci*, nebo dodatek *věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení*, znamená to v každém případě, že policie nevyřešila spornou otázku *ani v jednom bodě správně* a bude na ni muset odpovědět znovu, *jinak*.

[29] Výroky, které městský soud zformuloval, však neodpovídají jeho hmotněprávním úvahám v té části rozsudku, která se týká informací o služebním příjmu (podle soudu správně neposkytnutých). Platí totiž, že soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti ve smyslu § 16 odst. 5 informačního zákona i

částečně, nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí *jen některé* z více požadovaných informací. Současně povinnému subjektu nařídí tuto informaci poskytnout (viz rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2011, čj. 1 As 95/2010-240, č. 2351/2011 Sb. NSS, body 31 a 32).

[30] Městský soud takto nepostupoval. Místo aby v souladu se svými hmotněprávními úvahami *zamítl* žalobu v části týkající se informace o příjmu (a zrušil napadená rozhodnutí a přikázal policii rozhodnout jen v části, která se týkala informace o vzdělání), zrušil napadená rozhodnutí v obou stupních jako celek, tj. vyhověl žalobě jako celku. Jeho březnový rozsudek (a na tom nic nezměnilo ani vydání doplňujícího květnového rozsudku) se tím stal i vnitřně rozporným, protože argumentace v části týkající se informace o příjmu logicky nepodepírá výrok o zrušení (a vrácení). Městský soud sice v závěru rozsudku uvedl, že nemůže částečně zrušit rozhodnutí, které má formálně jen jeden výrok, v tom se ovšem mýlí. Obecně sice platí, že i když je žalobce úspěšný jen s jednou z mnoha námitek, musí se rozhodnutí zrušit jako celek a žalobce má ve věci z pohledu náhrady nákladů řízení plný úspěch (případnou nespravedlnost v tomto směru lze korigovat postupem podle § 60 odst. 7 s. ř. s.). Věci podle informačního zákona jsou však výjimkou, k níž se judikatura ostatně vyslovila již před delší dobou.

[31] Je zřejmé, že ani kvůli právě popsanému pochybení by rozsudek městského soudu nemohl obstát. Současně je třeba dát za pravdu stěžovateli v tom, že rozhodný pro otázku procesního úspěchu je výrok, a nikoli odůvodnění. Stěžovatel se petitum své žaloby domáhal zrušení rozhodnutí v obou stupních a vrácení věci k dalšímu řízení. Požadovaného zrušení se domohl a věc byla nakonec vrácena k dalšímu řízení (krom toho bylo přikázáno poskytnout informaci). Napadené správní rozhodnutí (*resp. nerozlučná dvojice aktů vydaných v prvním a druhém stupni*) bylo zrušeno jako celek, tj. městský soud svým výrokem plně vyhověl petitu. Pro budoucí rozhodnutí o náhradě nákladů řízení to nyní nemá význam, protože to se bude odvíjet od konečného úspěchu ve věci (tj. až městský soud znovu rozhodne o žalobě) – ale pokud by městský soud na jaře 2019 ctil logiku svého (jak se až nyní ukazuje, nesprávného) výroku, musel by stěžovateli přiřknout i plný úspěch ve věci a podle toho formulovat i výrok o náhradě nákladů řízení.

[32] Zbývá dodat, že v důsledku pochybení městského soudu se tak zbytečně vrátila do správního řízení právě jen ta otázka, ve které se soud s policií ztotožnil (*v otázce vzdělání byla naproti tomu informace fakticky poskytnuta přípisem, jak s tím zákon počítá*). Policie tak znovu vydala odmítavé rozhodnutí patrně se stejnými argumenty, které zazněly už v rozhodnutí ze dne 27. 8. 2014, a žalovaný opět zamítl odvolání patrně rozhodnutím totožného obsahu, jaký mělo již jeho rozhodnutí ze dne 10. 10. 2014. Proti novému rozhodnutí žalovaného byla opětovně podána žaloba. Správností postupu správních orgánů v tomto novém řízení se NSS nyní zabývat nemůže; je však patrné, že tu je neúčelně veden druhý soudní spor o něco, co se mělo rozhodnout již v nynějším řízení.

III.C Doplňující rozsudek

[33] Jak už bylo popsáno, městský soud vydal v této věci rozsudky dva. Prvním rozsudkem, vyhlášeným při jednání dne 20. 3. 2019, soud

I. zrušil rozhodnutí obou stupňů,

- II. nařídil policii poskytnout stěžovateli informaci o vzdělání požadovanou pod bodem 3 jeho žádosti,
- III. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení,
- IV. vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Písemné vyhotovení rozsudku bylo doručeno účastníkům ve dnech 17. a 24. 4. 2019, a rozsudek tak nabyl právní moci dne 24. 4. 2019.

[34] Dne 6. 5. 2019 byla městskému soudu doručena stěžovatelova kasační stížnost. Stěžovatel v ní mj. namítal, že soud – poté, co zrušil napadená rozhodnutí jako celek – nepřikázal policii poskytnout informaci o služebním příjmu, ale současně nevrátil věc v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Nato soud nařídil další jednání na den 15. 5. 2019 za účelem vydání doplňujícího rozsudku. Na tomto jednání vyhlásil rozsudek, jímž

- vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V odůvodnění označil tento rozsudek za doplňující rozsudek vydaný v souladu s § 166 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu.

[35] Stěžovatel se nad tímto postupem městského soudu pozastavil. NSS uznává, že nejde o postup obvyklý, a současně již výše vyložil, proč rozsudek (rozsudky) městského soudu tak jako tak neobstojí z jiných důvodů. Kdyby však nebylo popsanych pochybení, nepovažoval by NSS doplňující rozsudek, jehož výrokem by se věc vracela k dalšímu řízení, obecně za nemožný. V této věci byl ovšem výrok doplňujícího rozsudku formulován nesprávně.

[36] Ustanovení § 166 odst. 1 o. s. ř. upravuje situaci, v níž soud v rozsudku nerozhodl *o některé části předmětu řízení, o nákladech řízení nebo o předběžné vykonatelnosti*. V takovém případě může účastník do patnácti dnů od doručení rozsudku navrhnout jeho doplnění. Soud může rozsudek, který nenabyl právní moci, doplnit i bez návrhu. Podle § 166 odst. 2 o. s. ř. učiní soud doplnění o část předmětu řízení rozsudkem, pro nějž platí obdobně ustanovení o rozsudku; jinak o doplnění rozhodne usnesením. Nevyhoví-li soud návrhu účastníka na doplnění rozsudku, usnesením návrh zamítne.

[37] Městský soud si zjevně neuvědomil svou chybu při formulaci výroků březnového rozsudku do okamžiku, než mu byla doručena kasační stížnost. V ní se stěžovatel podívil, proč městský soud, když už zrušil obě rozhodnutí jako celek a přikázal rozhodnout jen v otázce vzdělání, nevrátil též věc k dalšímu řízení. Městský soud v této situaci nemohl doplnit svůj rozsudek o chybějící výrok z vlastní iniciativy (rozsudek už totiž byl v právní moci). Materiálně si však vyložil tuto stěžovatelovu poznámku jako návrh na doplnění rozsudku (stěžovateli byl rozsudek doručen dne 24. 4., kasační stížnost byla doručena dne 6. 5., lhůta patnácti dnů byla tedy dodržena) a tomuto návrhu pak vyhověl.

[38] NSS připouští, že *vrácení věci k dalšímu řízení* není zrovna typickým rozhodnutím o *části předmětu řízení*, jak ji má na mysli citovaný § 166 o. s. ř. To je ale dáno rozdíly mezi civilním řízením a soudním řízením správním. V řízení podle § 65 s. ř. s. je předmětem řízení napadené správní rozhodnutí a tento předmět lze jen málokdy dělit do více částí. I pokud ale správní soud zamýšlí 1) zrušit vnitřně nedělitelné správní rozhodnutí a 2) vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení (a tedy k vydání nového rozhodnutí), může se mu stát, že

na druhou část tohoto obvyklého dvojvýroku zapomene. Vydaný rozsudek tak stojí jen na jedné noze, protože rozhodnutí sice bylo zrušeno, ale věc nebyla vrácena. V takové situaci je obecně racionální doplnit chybějící výrok a i správní soud zde může použít § 166 o. s. ř. (ostatně stejně používá instituty občanského soudního řádu jen přiměřeně). „Zrušení rozhodnutí“ a „vrácení věci“ sice nejsou samostatnými předměty řízení, ale dvěma spojenými kroky, které musí soud při konfrontaci s nezákonným rozhodnutím udělat oba, aby se otevřela cesta k vydání nového správního rozhodnutí. Kdyby soud při podobném opomenutí nevyužil možnosti doplňujícího rozsudku, mohlo by to vést k tomu, že NSS bude v navazujícím kasačním řízení nucen zrušit jeho rozsudek jen kvůli chybějícímu výroku, ač jinak by byl rozsudek v pořádku. Je jistě rozumnější, aby soud prvního stupně napravil svou formální chybu sám, má-li tu možnost, než aby se ve věci vedlo zbytečně kasační řízení.

[39] Tím spíš se možnost doplňujícího rozsudku nabízí v informačních věcech, v nichž žadatel žádal odpověď na více samostatných otázek. Právě tam bude leckdy možné rozdělit předmět řízení na několik samostatných návrhů právě tak, jak je to častější v civilním soudnictví (viz bod [29] shora). O části předmětu řízení (o jedné z více otázek) by soud mohl rozhodnout tak, že by zrušil a přikázal poskytnout; o další by třeba rozhodl tak, že by zrušil a vrátil k dalšímu řízení; a konečně o jiné by rozhodl tak, že by žalobu zamítl.

[40] I kdyby ale NSS odhlédl od pochybení popsaných v části III.A a III.B a hleděl na věc logikou městského soudu (tedy že policie má opětovně odmítnout žádost o informace týkající se příjmu se stejnými důvody), musel by dospět k závěru, že doplňující výrok měl být formulován jinak. V části týkající se otázky na vzdělání už totiž městský soud přikázal informaci poskytnout. Pokud chtěl doplňujícím rozsudkem vrátit věc k dalšímu řízení, mohl tak učinit – ale jen v rozsahu, jaký nebyl jeho březnovým rozsudkem ještě vyčerpán, tj. v rozsahu otázky na služební příjem (bod 5 žádosti). Městský soud však vrátil věc k dalšímu řízení paušálně, tj. i v té části, v níž již březnovým rozsudkem přikázal poskytnout informaci.

[41] Doplňující rozsudek, jehož výrok by se týkal vrácení věci k dalšímu řízení, tedy obecně vzato vydán být mohl. V této věci byl ale formulován nesprávně a nemohl by obstát už jen z formálně procesních důvodů (nehledě na důvody věcné, které byly popsány výše).

IV. Závěr a náklady řízení

[42] Stěžovatelovy námitky byly důvodné; NSS proto zrušil napadený rozsudek pro nepřezkoumatelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti i pro nesprávné posouzení právní otázky a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán názorem NSS.

[43] Stejně jako v předešlém rozsudku v této věci nepovažoval NSS za možné, aby o věci rozhodl sám postupem podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Bude proto třeba, aby městský soud sám vydal nový rozsudek. V otázce týkající se vzdělání rozhodne stejně jako již dvakrát dříve, tj. zruší rozhodnutí a přikáže informaci poskytnout; v otázce týkající se služebního příjmu

pak zruší rozhodnutí a vrátí věc žalovanému k dalšímu řízení. Poskytne mu přitom vodítko, jak ve věci postupovat (částečně naznačené už v nynějším rozsudku).

[44] V dalším řízení rozhodne městský soud i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu